దేవుడున్నాడు సుమండీ!

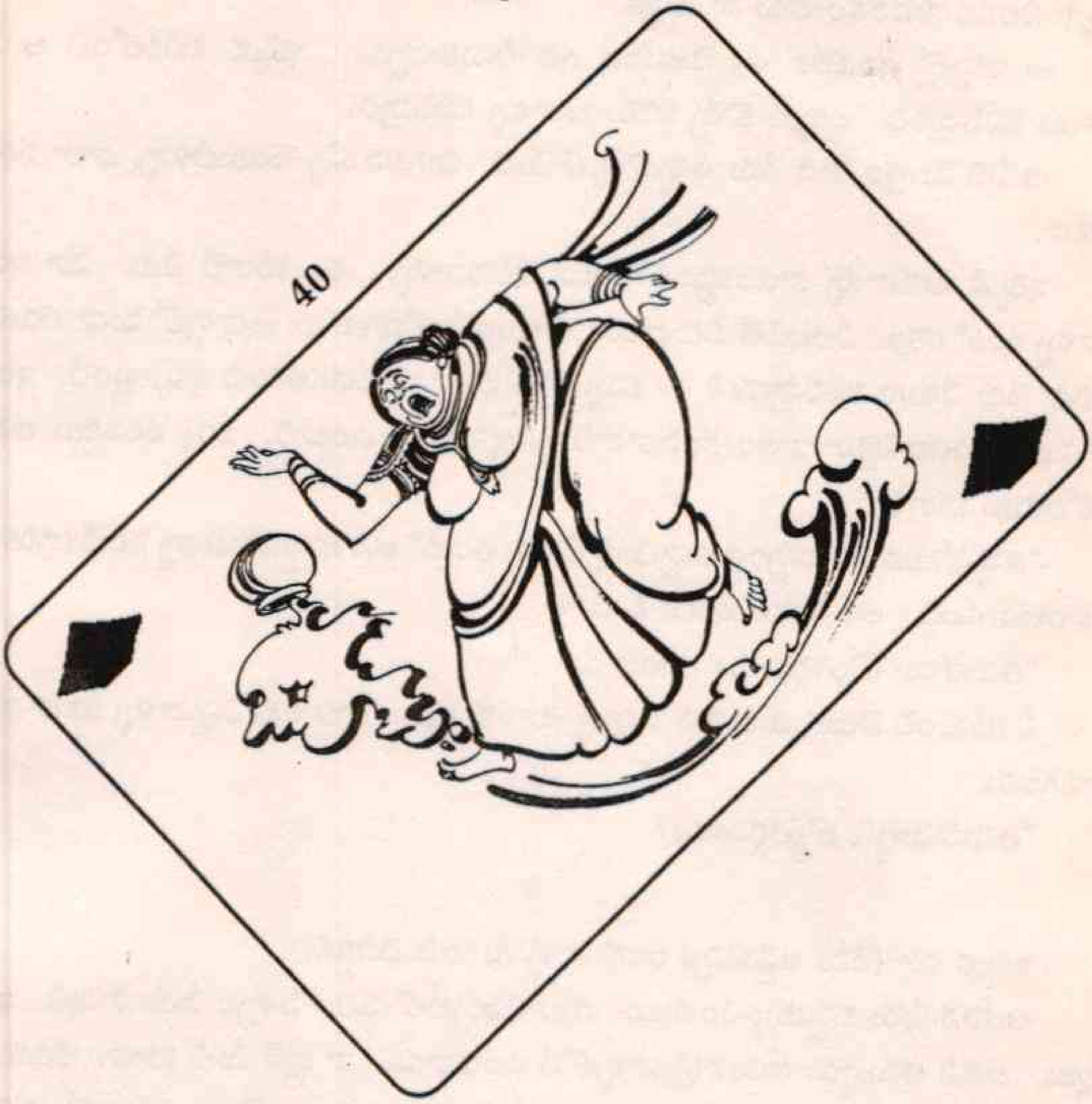

చేసిన పాపం చెబితే పోతుందంటారు.

నేనూ చాలా రోజులు దేవుడంటే నమ్మకంలేనివాణ్ణే.

ఓ ఏనుగుని మొసలినుంచి రక్షించాడంటారు. ఓ ఆడదానికి చీరనిచ్చి మానం కాపాడాడంటారు. ఓ బీద స్నేహితుణ్ణి ఆదుకున్నాడంటారు, బాగా డబ్బిచ్చి. ఇవో, ఇలాంటివో, ఇంకెన్నో చెబుతారు. మంచిదే.

కిరసనాయిలు పోసి ఆడాళ్ళని అంటిస్తున్నారు.

ఎదురు తిరిగినవాణ్ణి అడ్రసు లేకుండా చేస్తున్నారు.

ఇలాంటివి ఎన్ని జరిగినా ఓసారైనా అడ్డుపడడేం?

"చదువుమీద దృష్టితక్కువా, పై ఆలోచనలు ఎక్కువా. అందుకే బియ్యే మూడో ఏడు లాగిస్తున్నావు" అంటారు, నా ఆలోచన పసిగట్టిన ఎవరైనా.

నా మీద ఈ విమర్శ సరిఅయినదే.

బాగా డబ్బున్న కొంపలోంచి ఊడిపడ్డాను.

కష్టపడి చదవ్వలసిన అవసరం నాకేం కనపళ్ళేదు. అందులో ఇక్కడి కొచ్చిం దగ్గిర్నుంచీ బొత్తిగా నిలకడ కుదరడం లేదు నా దృష్టికి.

ఆ హాస్టల్లో ఉండలేక ఈ మేడమీద గది తీసుకున్నాను. ఇక్కడి కిటికీలోంచి ఆ వీధి కొళాయి కనీపిస్తుంది. అక్కడి కొచ్చే పోయే ఆడాళ్ళు కనిపిస్తారు.

ఆ వీధి మొత్తం మీద నేను ఉన్నదొక్కటే మేడ. మిగిలినవన్నీ పెంకుటిళ్ళూ, చాలా వరకూ పాకలూ.

ఇక్కడి ఆడవాళ్ళు కాయకష్టంతో రాటు తేలినవాళ్ళు. ఈ శరీరాలే వేరు. మా ఇంట్లో ఆడాళ్ళు ఇంకో రకం. నిలబడితే బీరువాలు. కూచుంటే భోషాణాలు. ఆడాళ్ళలో మెడా నడుమూ ఇంతగా వేరు వేరుగా కనిపిస్తాయని నా కన్ను ఎక్కువగా గ్రహించగలిగింది ఇక్కణ్ణుంచే. ఇంతకీ ఏది సంగ్రహించడానికైనా కాలం కలసిరావాలి. స్వానుభవం ఉండాలి. కర్మ పరిపక్వం అవాలి. జ్ఞానోదయం కావాలి.

"ఉన్నచోటునుంచే నన్నింత ఉన్నతుణ్ణి చేశావా తండ్రీ" అని ఇప్పుడనుకున్నా నంటే దానికంతా ఓ కారణం ఉంది. అది చెప్పేముందు ఓ మాట.

"తమసోమా జ్యోతిర్గమయ" అంటారు.

చీకటినుంచి వెలుగులోకి దారి పెద్దాళ్ళే చూపక్కర్లేదు. నాలాంటి చిన్నవాళ్ళు కూడా కాంతి చూపగలరు.

"తమసొమ్మా", జ్యోతిర్గమయ?

❋

ఇక్కడ మా (నేను అద్దెకున్న) ఇంటి వాళ్ళ గురించి చెప్పాలి.

ఆయన పేరు కన్నయ్య పంతులు. యూనివర్సిటీలో పని. పెళ్ళాం పేరు సావిత్రి. ఇద్దరు పిల్లలు. అతని తమ్ముడు రామశాస్త్రి వాళ్ళతోనే ఉండేవాడు. నా క్లాస్ మేట్ కూడా. కింద ఫ్రీగా ఉండదని పైకి వచ్చేవాడు మొదట్లో. మరి మా దాసీది నా గురించి ఇంట్లో ఏం చెప్పిందో, క్రమంగా రావడం తగ్గించేశాడు. ఇంతకీ పైకి రావాలనే ఉంటే కేవలం మేడమెట్లు ఒకటేనా సాధనం? మేమిద్దరం చెరువ్వొడ్డున కలుసుకుని, సిగరెట్లు కాల్చుకుంటూ కబుర్లు చెప్పుకునేవాళ్ళం. సిగరెట్ల ఖర్చు నాది. ఏ రోజు భోగట్టా ఆ రోజు నాకు చేరేసే కార్యక్రమం శాస్త్రిగాడిది.

"రేపు మెయిలుకి మా వదినా వాళ్ళమ్మ దిగుతోందిరోయ్" అంటూ ఆవిడ పూర్వాపరాలు చెప్పుకొచ్చాడు.

ఆవిడ పేరు సుబ్బాయమ్మట. వీళ్ళంతా ఇప్పుడుంటున్న మేడ ఆవిడపేరనే ఉందిట. నాకింకా కొత్త కాబట్టి తెలియలేదు గాని సుబ్బాయమ్మగారు ఇక్కడే ఎప్పుడూ ఉంటుందిట. పేరుకి కన్నకొడుకు ఒకడు లేకపోలేదు, అతనిచేత మూడు ముళ్ళూ వేయించిననాడే వాళ్ళిద్దరికీ చెడిపోయిందిట.

సుబ్బాయమ్మ కోడలు పేరు నాగరత్నం. తీరా ఇలా తలంబ్రాలు పోసుకుంటున్నారో లేదో

ఆ కబురు ఎవరో సుబ్బాయమ్మ చెవిలో ఊదేశారు. నాగరత్నం అన్నయ్య కులంలేని పిల్లని చేసుకున్నాట్ట.

"నిజం కొప్పెట్టి నా కొంప నిలువునా తీసేశారు బాబోయ్! ఒక్కగా నొక్క కొడుకు. నా వంశం గంగలో కలిసిపోయింది తంట్రోయ్" అని సుబ్బాయమ్మ పెళ్ళినాడే పెద్ద శోకాలు మొదలు పెట్టింది. ఆ పసుపు బట్టలతోనే, అక్కడే, అప్పుడే జవాబు చెప్పించిదిట కోడలు. ఎలా? చల్లగా. నసాళానికి అంటేలా.

"ఇంతకీ మన పెద్దవాళ్ళు చెప్పింది మనం నమ్మడం తప్ప ఎవరి వంశం ఎవరికి తెలుసు అత్తగారూ! ఏ వంశంలో అయినా జాతి వెలుగులూ ఉంటాయి. వేరు పురుగులూ ఉంటాయి. ఇంతకీ మా అన్నయ్య ప్రేమించినదాన్ని పెళ్ళి చేసుకున్నాడు గాని కట్నకానుకలు అందుకోలేదే!" అంటూ ఎదురుదెబ్బ కొట్టిందిట. కొడుకు కూడా నోరెత్తకపోడం చూసి సుబ్బాయమ్మ తల తీసేసినట్టయింది. తనలా నోరు పెట్టుకు మీదపడేవాళ్ళయితేనే ఆవిడ ఎదుర్కోగలదు గాని ఇలాంటి సన్నాయి నొక్కులు ఆవిడతరం కాదు. అంతే. వచ్చేసిందిట.

ఎప్పుడో ఏడాదికోసారి, మొగుడికి తద్దినం ఎక్కడ పెట్టరో అని, కొడుకు దగ్గరకెడుతుంది ఆవిడ. ఆ నాలుగురోజులయినా కోడలు బతకనిస్తుందా!

సుబ్బాయమ్మగారిది నిప్పు కడుక్కునే వంశం. మడీ, ఆచారమూ అంటూ పరమ పవిత్రంగా గడిపారు తన పూర్వీకులు. దొంగ పీనుగ, కోడలు పైకి గట్టిగా ఒక్కమాట అనదు. అన్నంగిన్నెనీ, నేతిగిన్నెనీ పెద్ద చప్పుడయేలా ఓ దానికి ఒకటి తాకించడం మాత్రం తెలుసు.

"అయ్యో, నేతిగిన్నె అంటు అయిపోయిందమ్మాయ్" అని అనకుండా ఉండలేదు తను. ఇక చూసుకోండి. పెదవి కదపకుండా అతినెమ్మదిగా అంటిస్తుంది.

"అవును సుమండీ అత్తయ్యా! ఎంత పొరపాటు జరిగిందీ! గిన్నెలోపల అన్నం ఉంటే అది అంటగిన్నె అంటారు కదూ! మనిషి అన్నం తిన్నాక మూడు గంటలదాకా జీర్ణంకాదు అంటారు కదా. ఎలాగండీ మరీ? భోంచేసిన కొన్నిగంటల దాకా ప్రతి మనిషిమీదా కొంచెం కొంచెం నీళ్ళు జల్లుకుంటూ ఉందామంటారా? పోనీ అలా అయితే శుద్ధి జరిగి, వంశం నిలబడి కులం వృద్ధయి, ఋషులు సంతోషిస్తారేమో!"

❋

సుబ్బాయమ్మగార్ని ఈసారి బాగా పరికించి చూశాను. చాలా మంచి రంగు. బాగా భారీ శరీరం. మైలు దూరానికి వినపడే మైకు స్వరం. ఆవిడ కింది ఏ గదిలో ఉందో పైకి నాకు స్పష్టంగా తెలిసిపోతుంది.

"పైన ఉంటున్నది ఆ అబ్బాయేనా? మనవాళ్ళే కదూ, కాలేజీకి వెళ్ళొచ్చాక ఆ బట్టలు విడిచి వేరే పెట్టుకుంటాడా, లేపోతే మన కోడలమ్మలా అంతా సర్వమంగళమేనా?" ఇవీ ఆవిడ ప్రశ్నలు. ప్రతి నిమిషం ఆవిడకీ, మనవలకీ రామ రావణ యుద్ధం. ఈ "మడిబట్ట ముట్టుకున్నావనో, కాళ్ళు పూర్తిగా కడుక్కోకుండా ఇంట్లోకి వచ్చావనో" ఏదో ఓ సాధింపు. పిల్లలిద్దరూ ఆవిడ పోలికే. ఒక్క క్షణం నోరు మూత పడదు. సావిత్రీ, కన్నయ్యపంతులూ మాత్రం సర్దుకుపోయేరకం. సుబ్బాయమ్మ

మాత్రం కన్నకూతుర్ని అయినా లక్ష్యపెట్టదు. "ఏమే, ఈనెల నువ్వు వేరే కూచున్నట్టు లేదు?" అని రెండ్రోజులకోసారైనా అడుగుతూ వుంటుంది!

వాళ్ళిల్లా - వాళ్ళిష్టమొచ్చినట్టు ఏడవనియ్యి. నాకెందుకు మధ్య అనుకున్నాను గాని సుబ్బాయమ్మ నాకే ఎగనామం పెడుతుందని కలలోకూడా అనుకోలేదు.

"నా అందమైన సృష్టి ద్వారా నన్ను పోల్చుకో" అన్నాడంటారు దేవుడు. అందమైన ఆడాళ్ళు ఆయన సృష్టిలో భాగమే కదా ఇంతకీ నేను చేసిన తప్పేమిటి? ఏదో కళ్ళ వేడుక.

ఆ వీధి కొళాయి దాటి పైకివెడితే రామకోవిల. అక్కడికి వెడుతూ వస్తూ మరి సుబ్బాయమ్మ ఎక్కడ పసికట్టిందో కిటికీ దగ్గిర ఉన్న నన్ను!

"మేడమీది కాలేజీ కుర్రాడు అట్టే కాలేజీకి వెడుతున్నట్టు లేదే! మన శాస్త్రితో పాటు చదువుతున్నాడు. అసలూ, ఇంతింత మీసాలూ వాడూ మరీ పెద్దవాళ్ళా కనిపిస్తున్నాడేమిటీ? ఇంత వయసొచ్చి ఇంకా ఎందుకు పెళ్ళికాలేదు చెప్మా!"

అంటూ రోజుకో రకం విసురు.

అక్కడితో ఊరుకుంటుందా ఆవిడలో ఉన్న పొగరు? అసలుకే పెట్టింది ఎసరు!

"ఎప్పుడూ ఆ కిటికీ దగ్గరే అఘోరిస్తాడేం? ఆడాళ్ళు, నీళ్ళూ పట్టుకుంటారు, ఒళ్ళూ తడుపుకుంటారు. ఆపోకిరీ చూపులూ వాడూ అక్కణ్ణించి కదలడేం?"

గుండె దడ దడ కొట్టుకుంది.

అప్రయత్నంగా కిటికీ తలుపులు మూసేశాను. బెదిరి అలా చేసినందుకు మళ్ళీ నన్ను నేనే తిట్టుకున్నాను. మరింత బార్లా తెరిచేశాను. ఇంకా బాగా దగ్గిరగా కుర్చీ లాక్కుని [illegible]న్నాను. చెప్పేనుకదా మాంఛి గాత్ర సౌలభ్యం ఉన్న మనిషి సుబ్బాయమ్మ. ఆవిడ మాట [illegible] ఆ వీధి వాళ్ళంతా వినే ఉంటారు. నన్ను గుర్తించే ఉంటారు. ఇక ఆ వీధి ఆడాళ్ళు అక్కడ నీళ్ళు పట్టుకోరు కాబోలు. నాకు తోచిన పద్ధతిలో నన్ను దైవదర్శనం చేసుకోని[illegible] కాబోలు. అనుకున్నానుగాని ఆరాతీస్తే చాలా సంగతులు తెలిశాయి ఆ తర్వాత నాకు.

ఆ చుట్టుపట్ల కంతటికీ అదొక్కటే కొళాయి. అందులో నీరు కొన్ని నిర్ణీ[illegible] సమయాల్లోనే వస్తుంది. ఈ మధ్య అదీ సరిగ్గా రావడంలేదు. ఎలాగో అలా ఓ బిందెడునీళ్ళు తెచ్చి ఇంట్లో పడేసుకోడమే పాపం ఆ బడుగు జనానికి గగనం. ఎవళ్లు ఎక్కణ్ణుంచి తొంగిచూస్తున్నారో గమనించే వ్యవధి వాళ్ళకిలేదు.

సుబ్బాయమ్మ హెచ్చరికలు వాళ్ళనేం మార్చినట్టులేదు. అంచేత ఆ తరుణారాధనకి ఆటంకం కలగలేదు. ఎందుకేనా మంచిదని చేత్తో ఓ పుస్తకం పట్టుకుంటున్నాను. కూచోడం మానేసి నిలబడి పచార్లు చేస్తున్నాను. పుస్తకం పైనుంచీ, కిందనుంచీ చూడ్డానికి కావలసినంత జాగా.

ఇంతకీ పొద్దుట అరగంటే ఆ కాస్త వైభవమూ. దానికీ అడ్డుపడుతుందనుకోలేదు మాయదారి సుబ్బాయమ్మ.

కింద ఇంట్లో నుయ్యి ఉంది.

దాసేది రంగి బండెడు నీళ్ళు తోడిపోస్తుంది.

ఓ బిందెడు మడినీళ్ళు మాత్రం ఆవిడ తెచ్చుకోవాలిట. కొళాయి కట్టేసిననాడు ఏం చేస్తారో

ఈ పుణ్యజీవులు!

"తప్పుకోండి తప్పుకోండి మినిష్టరు గారు వస్తున్నారు" అంటే జనం ఎలాదారి ఇస్తారో సుబ్బాయమ్మగారు మడినీళ్ళు తెచ్చుకోడానికి వచ్చేటప్పుడు పాపం ఆ వెర్రి జనం అలా పైదొలగుతారు. నిలువెత్తు పచ్చటి విగ్రహం. పైగా ధగ ధగ మెరిసే నగలు. అతి ఖరీదైన పట్టుచీర. ఏ దేవతో దిగివస్తుందనుకుంటారో ఏమిటో, ఆ అమాయక స్త్రీలు! దారి ఇచ్చేస్తారు.

"ఏమే రంగీ, స్టీలు బిందె లోపల మరో మారు తోమేవుటే? నిన్న ఏదో చేతికి తగిలి అన్ని నీళ్ళూ ఒంపేసుకోవలసి వచ్చింది" అని చెప్పిందే చెబుతుంది సుబ్బాయమ్మ.

బిందె తోమి బోర్లిస్తే, కూతురిచ్చిన వెండి గ్లాసులో నీళ్ళు జల్లి, తిరగేసి చంకని ఎత్తుకుంటుంది. ఇంతకీ ఎంత ఉంటుందని, మరచెంబు కంటె చూపు వాసి పెద్దదేమో! ఆయాసపడుతూ చంకనేసుకుంటుంది దాన్ని.

"దూరం, దూరం, పెద్దమ్మగార్ని కాస్త నీళ్ళు పట్టుకోనివ్వండి" అని రంగి కూడా వచ్చి, ముందు జాగా శుభ్రం చేసి, మనుషుల్ని ఈగల్ని తోలినట్టు తోలుతూ ఉంటుంది. మనుషులందరూ ఒకటే అనే మాట మరచిపోయి, రూపం చూసో, కులానికి సలాంచేసో, ధనానికి భయపడో కింది వర్గంవాళ్ళు ఇంకా కింది కిందికి తగ్గినంత కాలం పైవాళ్ళు ఇలా స్వారీ చేస్తూనే ఉంటారు.

అసలే మంచినీళ్ళకి మహా కటకటగా ఉంది ఊళ్లో. ఈవిడగారి దోపిడీతో సగం కాలం గడిచిపోతుంది. ఏ ఒకరిద్దరో వాళ్ళల్లో వాళ్ళు గొణుక్కోడం తప్ప ఈవిడ అజమాయిషీని ఎదిరించినవాళ్ళేలేరు!

ఇక కొళాయి మూతిని మరో మారు కడిగి, బిందెని మరోమారు తొలిచి, నీళ్ల పట్టుకుని, సుబ్బాయమ్మ ఇంటికి తెస్తున్న దృశ్యమే చూడాలి.

నిండా నూరు గజాలుండదు ఇంటి గుమ్మానికీ కొళాయికీ. ఆ బూరగాలు ఈడ్చుకుంటూ, ఆయాసపడి మంత్రాలు చదువుతూ, లోన కులధర్మాన్ని ఇంతగా పాటిస్తున్న తనని అందరూ బాగా పరికిస్తున్నారో లేదో అని ఓ కంట కనిపెడుతూ... "జరగండి. మడితో ఉన్నాను, ముట్టుకోకండి' ' అని హెచ్చరికలు పలుకుతూ.

......నిజంగా తిలకించి పులకించవలసిందే (ఇకిలించి పుక్కిలించవలసిందే) ఆ కాస్త టైమూ ఇలా వేస్తు అయితే ఇంకెలా జరిగేను నా తలుపుచాటు తన్మయత్వం!

పరితపించింది నా మనసు.

"నేనున్నాను" అని రుజువు చేశాడు దేవుడు. ఆయన ఎక్కడ ఎలా ఆదుకుంటాడో ఎవరు చెప్పగలరు! వెనక "ఆదిలక్ష్మి" అనే సినిమా వస్తే ఓ భక్తురాలికి టిక్కెట్టు దొరక్క ఎంతో బాధపడిందిట. ఎవరో నిండు ముత్తైదువ, అంత పసుపూ నుదురంత బొట్టూ ఆవిడా, రెట్టింపు ఖరీదుకే అనుకోండి, టిక్కట్టు అమ్మి, ఇట్టే మాయమైందిట! ఆ రోజుల్లో ఆ కథ అబద్ధమని కొట్టి పారేశాను, కేవలం మిడిమిడి జ్ఞానం చేత. "క్షమించు తండ్రీ!" అనుకున్నాను ఈ రోజు కన్నీళ్ళతో.

ఇంతకీ ఏం జరిగిందో చెబితే మీరు నమ్మరు.

అయినా నాకు జరిగిన మంచిని నలుగురికీ తెలియబరచడం నా విధి. నాస్తికులు కాదంటే నా పూచీ లేదుసుమా! నా మొర ఏ సందున విన్నాడో ఆ దీనజనరక్షకుడు. గేదె రూపంలో ఎప్పుడు

దిగాడో మా వీధిలోకి. గేదెలకు "అంటూ", "ఎంగిలీ", "మడీ", "మయిలా", "మేనర్సూ" ఉండవుకదా! ఎప్పుడు కన్పించాడో మరి, సుబ్బాయమ్మ వచ్చేదారిలో, పేడరూపంలో అవరోధం. తిరిగి వస్తూ, తన గొప్పతనాన్ని నలుగురూ గుర్తిస్తున్నారో లేదో అని వెనక్కి వెనక్కి తిరిగి చూస్తూ, సుబ్బాయమ్మ బూరగాలు ఎందుమీదవెయ్యకూడదో సరిగ్గా అక్కడే వేసింది.

అయ్యో, దైవ సంకల్పం అలా ఉంది మరి!

ఓ కాలు జర్రున జారింది. మరో కాలు మడత పడింది. చేతులు పట్లు తప్పేయి. నడుం జారిపోయింది. భూమ్యాకాశాలు రెండే రెండు ముక్కలయేలా అరుస్తూ సుబ్బాయమ్మ చతికిలబడిపోయింది.

దేవుడు లేడా? సత్యం జయించదా!

నా మటుకు నేను కిటికీ చాటున కూచుండి ఫెమినైన్ ఎనాటమీ రీసెర్చి చేసుకుంటూంటే అన్ని విధాలా అడ్డుపెట్టిన వాళ్ళు ముందుకొస్తారా!

అయితే ఆ మూడోరోజు కన్నయ్యపంతులు సావిత్రితో ఆడిన మాటలు నన్ను కలవరపెట్టకపోలేదు.

'అంత బంగారం, ఇంత మేడా కాదనలేక మీ అమ్మ చేస్తున్న న్యూసెన్సు ఇన్నాళ్లూ ఎలాగో భరించాం. పిల్లలూ, వీధివాళ్లూ ఇప్పటికే గోలపెట్టేస్తున్నా అంత చాదస్తం కిక్కురుమనకుండా సహించాం. ఎక్సురే చూసిన డాక్టరు ఇవాళ చెప్పేడు. ఫ్రాక్చరు అయిందిట. నెలరోజులు వెల్లకిలా ప్లాస్టరు వేసి పడుకోబెట్టాలిట. అయినా ఈ వయసులో అతుక్కునే ఛాన్సెస్ తక్కువట. ఎవడు చెయ్యగలడు బాబూ? టెలిగ్రాము ఇచ్చాను. మీ అన్నయ్యా, వదినా ఇంకో గంటలో దిగుతున్నారు.' వాళ్ళెందుకు అంత తొందరగా దిగుతున్నారో, వీళ్ళంతా ఎంత తొందరగా ఎందులో దిగుతారో నాకు అనవసరం. నా కళ్ళెదురుగుండా దుష్టశిక్షణ జరిగింది. నాకు కనువిప్పు కలిగింది. అంతే, మహాఅయితే ఆ నాగరత్నం వచ్చినన్నే మేడగది ఖాళీ చెయ్యమని చెప్పొచ్చు. గుండెలో శృంగార కవాటాలు తెరుచుకోవాలే గాని లోకంలో కిటికీలకే కరువా! ఇంతకీ నారు పోసినవాడు నీరు పొయ్యడా! బారు తీసినవాడు బీరు పొయ్యడా!

(జ్యోతి దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక)

✿